

"முதலில் இந்தத் தலைமுறைகளை (முறை கிறை பார் க்கிற மரபுகளை) ஓழிக் கணும் "சாந்தன் உள்ளுக்குள் கும்பினான் .அவன் ஏற்கனவே .இவற்றை இனம் கண்டு தான் இருந்தான் . இருந்தாலும் எந்த ஒரு மாறுதலையும் அதில் ஏற்படுத்தி விட முடியவில்லை. ஆசிரியையின் பையன் என்ற பிம்பம் வறூ அவனை சூயமாக வாழ விடவில்லை என்று தோன்றுகிறது. அவன் அதை விடாமலே கு தாரை வாரக் கப் பட்டும் என்றே செயல்பட்டிருக்கிறான் . அதில் ஏற்பட்ட சிந்தனைகள் அவனை மட்டி காலம் முழுதும் கரைந்து விடும் என்று நினைத்திருந்தான் . மாறி விட்டது.

சென்ற வாரம் தொலைபேசி அழைப்பில் பசேய கணலே , "நான் ஓவ்வொரு நாளும் திருக்கூறளில் ஒரு அதிகாரத்தலைபடிக் தடாங்கி இருக்கிறேன் " என்றான் . திருக்கூறளில் , அனதையும் இருக்கின்றன'என்பதை அவனும் களே விப் பட்டயே இருக்கிறான் . இன்னமும் வாசிக்கிறதில் இறங்கவில்லை."நிலையாமை என்ற அதிகாரத்தலை கணினி யு பி யு பி யில் திறந்து கடைகத் தடாங்கினான் . வாசிக் கப் பஞ்சிபடாறதை இப்படி கடைகிறதும் பழக்கமாகி வருகிறது. அந்த ஒரு அதிகாரத்தலையே வாழ்வை முழுதும் அறிந்து விடலாம் தான் . மனம் கவேிக் கொண்டே இருக்கிறது. ஆனால் , அதில் அறத்தலை அழுத்திச் சொல்லுறது.... மனத்தலை ஆற்றவில்லை.

இந்த செய்தியை தங்கச்சி, இன்று அதிகாலை 5 மணி போல தொலைபேசியில் எழுப்பிச் சொல்லிய போது, எழுந்த அதிர்வுகளிலிருந்து இன்னமும் அவனால் மீளவே முடியாத நிலை."இன்று அதிகாலை 3.00 மணி போல சந்திரமதியக் கா இறந்து விட்டாள் " என்றாள் . பிள்ளைகளிறு கட்டாகப் பரவி தடுவித்ததுக் கொண்டிருக்கிறாள் . உள்ளம் கவேத் தடாங்கி விட்டது. அண்ணார் சொல்லுற மாதிரி , அவள் உரிமையுடன் , அதசேமயம் ஒருவகைச் சிரிப்புடனும் , ஆச்சிக் கணக்கில் பசேமும் பசேசுக்கள் ...., "சித்திராக் கா, ரவியையும் , பாராவையும் விசடேமாகக் கவனிப்பா" என்று சிரிச்சுக் கொண்டே சொல்லுவாள் . சித்திராக் கா, அவனுடைய அம்மா. அம்மாவை அப்படித் தான் கட்டிபுறவையள் . அதே போல அம்மா தங்கச்சியான அவனுடைய

அம்மாவையும் மாதுரியக கா என்றே அழைப்பார்கள். அவள் அம்மாவையும், அப்பாவையும் இளவயதிலேயே இழந்து விட்டவர்கள். தாய் இல்லாத தவிப்பைக் கொண்டிருந்தவர்கள். அவர்களிலே எல்லாரும் பெண்கள். இவள் மீனறாவது ஆள். அவனும் தங்கச்சிமாரும் வவுனியாவில் இருந்தபோது, அக்காவும், அண்ணரூம் அவர்களோட ஆச்சி வீட்டிலே (அம்மம்மா) இருந்து தான் நகரப் பள்ளிக்கூடங்களில் படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அம்மா ஆசிரியை. அம்மா அவனது சகோதரங்களுடன் பழகிற போது பெற்றோரின நினப்பை ஏற்படுத்தி விடும். பொறாமையுடன் பார்ப்பார்கள். பள்ளியில் நீள விடும் விடும்புகளில் எல்லாம் ஆச்சி வீட்டிலே டன் டோரா (சினெறு) போட்டு விடுவார்கள். வறுசத்தில் ஒருமுறை வறன் ட்ரியில் பிக்கற்றுகள் (இலவச) கிடக்கவும். ஒருவாட்டி அவர் வாங்க வேண்டியிருக்கவும். அவர் ஆசிரியப்பயிற்சி கல்லூரியில் படித்து ஆசிரியையானவர். பல கலகை கழகத்தில் படித்தவர்களிற்கு இவர்களையிட இருந்து ரூபா அதிகமாகக் கையில் மாசச் சம்பளமாகக் கிடக்கவும். அன்று அவருக்கு எண்ணிற்று மட்டிலே கையில் கிடத்தும் கொண்டு இருந்தது. ரியில் பிக்கற்றுகக் கண்சிமாகத் தேவைப்பட்டது. பலவித இறக்கம். ஆச்சி ஒருவாறு சமாளித்துச் சிலைல துணையாய் இருந்தார். அதையும் சிரிச்சுக் கொண்டு சொல்லிக் காட்டுவாள். "சித்திராக் கா, அப்படி இருந்தது சரி என்று இப்ப தான் எனக்கும் பிள்ளைகள் வந்த பிறகு தெரிகிறது" என்பாள். அப்படி நேரே கததை தாலும் வஞ்சுகமில்லாத மனம் அவளுக்கு.

"சாந்தன், உனக்கு என்ன பிடிக்கும்?" என்று கேட்டு, கேட்டுச் சொன்னால், மினக்கெட்டு நின்ற சம்பை பாள். சமயைல் கட்டில் நின்றவாறே... "அவ இப்படி? இவ எப்படி?...." என அனதை தையும் கததை விடும்புகள். அவன் அக்காவிற்கும், அண்ணரூக்கும் கூட ஏச்சு விழும். ஆனால் கோபமே வராது. அவனுடைய இன்னொரு அக்கா. இவனுடைய கட்சி தங்கச்சி விஜயாவும் இன்னொரு அக்கா தான். வந்தபுதிதில் அவனுக்கு சின்னமுத்து வந்து விட்டது. அவனுக்கு முன்னமே வந்து மாறி இருந்தது. அவனுடைய அப்பார்ட்மெண்டிலேயே மாறும் வரையில் இருந்தவன். அம்மா தங்கச்சியிட சகோதரம் வறே, எங்கட சகோதரம் வறே இல்லலை. அவனுடைய மித்தகாவாக்கும் அவனுக்கும் பிரச்சனை வாரதில்லை. சந்திரமதி போல வயதில் மித்தவர். அண்ணரோடும் வந்து விடும். அப்பவெல்லாம் காபாந்து செய்கிறவள் விஜயாவக் காவே. அண்ணரே ஏசி விட்ட அடங்கி விடும்பார். அம்மாவின் சகோதரங்களை ஏசுகிற போது மரியாதை கலந்தே இருக்கவும். முகத்தை சிரிப்பில் வதை தேபேசுவாள். பாசமாகக் கதப்பாள். கண்களில் கண்ணீர் கோர்க்கிறது. ஆனால், ஆச்சி வகைகிற ரசம் பற்றிய இரகசியம் அவளிற்கு மட்டுமே தெரியும். அவளிடம் மாயம் இருந்தது. இயக்கத்தில் இருக்கிற போது திரும்பலதை தோழன் கருவாட்டுக் கும்பு வதை தான் என்றால் சோறு எப்படி மறந்தது எனத் தெரியாமல் முடிந்து விட்டிருக்கவும். அப்படி வப்பான். அதே போல ஆச்சியும் வகைகிற ரசத்தோட மட்டுமே சாப்பாட்டை முடித்து விடலாம். அக்கா. அவன் போற நேரம் எல்லாம் ரசம் வப்பார். வந்தபுதிதில் இங்கே பெடியள்கள் சமறியாகத் தான் இருந்தார்கள். அக்காவோடத் தங்கி இருந்தாலும் சமறியில் இருந்த நண்பர்கள் இடத்திற்குப் போய் விடும்பான். அராலியில் அவனுக்குத் தெரிந்த அண்ணரூ ஒருவர் தம் இருமகன்களும் தங்கி இருந்தார். அவரின் மனவியும், மகளும் கிராமத்திலேயே இருந்தார்கள். அவர்களிடமும் போவான். அடத்து சந்திரமதியக் கா வீடும் அடிக் கடிப் போற வீடும். அக்காட முகவெட்டுடன் சிறிய மகளும், மகனும் கூட அவனில் மரியாதையாக இருந்தார்கள். அவர் கணவரும் பழக மிக நல்லவர்.

அவரோட அக்காவிற்கு விளங்காத இயக்கக் கதகைளை பசிக் கொண்டிருப்பான். "இப்ப

எனக்கு தமிழ் வாசிக்கிறதிலே இடறுபடுகிறேன் "என்று இடையே புகுந்து கபறிச் சிரிப்பார்."இங்கே ஆங்கிலம் தான் முக்கியம். அப்படியே போனதாலே இந்த நிலை"என்பார்."ஆங்கிலம் திரியாட்டி நல்ல வேலையும் இங்கே எடுக்க முடியாது"என அடவலைச் செய்வதும் மறக்க மாட்டார். அத்தானுக்கு பழையபாடல்கள் கடைபதில் அதிகம் ரசனை. அவர் ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்த போதும் சேர்த்த பாடல்களையும் பத்திரமாக வதை திருந்தார். அவன், அந்தப் பாடல்களகை கடைபதற காகவகே கபிட அங்கே போய் யிருக்கிறான். அவனும் பிரமோமே அபிக்கடி அவர்கள் வீட்டே போறவர்கள். "நீ யும், பிரமோமே (அவனை வயதில் குறைந்தவன், சொந்தம் தான்) தான் வாரவயள். மிச்ச ஆட்கள் வர பஞ்சிப்படுறவயள்"என்பார். பிரமே சின்ன வயதிலிருந்தே ஆச்சி வீட்டவார பெடியன். யாரும், "வரப் போறேன்"என்று கடைடால் "வாங்கோ"என்று வரவழைப்பாள். அன்றைய நாள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும். அப்படியும் கபிட அவன் அம்மாவோட, அக்காவோட சேர்ந்தும் போய் யிருக்கிறான். என்னவோ திரியல்லலை இங்குத்தயை குடும்ப வாழ்க்கை... சீராக இருப்பதில்லை. மற்றவர்கள் 'தங்கள் வீட்டுக்கு அழைப்பதில்லை என்ற மனத்தாங்கலும் ஏற்பட்டிருந்தது. அவன், பிரமே எல்லாம் "அக்கா"என்று உரிமையுடன் பிழங்கின வீடு. அவர்களோடு சேர்ந்து ஒரு தடவை பாரதிராஜாவின் "தாஜமகால்" திரைப்படம் முழுதாய்ப்பார்த்தான். "படம் நல்லாய் இருக்கிறது"என்றான். மலையாளப்படம் போலவும், ஜெயமகேசனபை போல மாயாவாதமுமாக எடுக்கப்பட்டிருந்தது, சும்மா பாரக்கலாம் தான். பிறகு, பிள்ளைகளும் வளர், மாற்றங்களும் வர, போவதும் இல்லாமலே போய் விட்டது. அவன் 'ஒருநாளாவது அவர்கள் வீட்ட்போக வணேடும் 'நினதைதுக் கொண்டு இருந்தான். நடக்கவில்லை. இனி, நடக்கவே முடியாது அவர் பசேசயையும் கடைக்க முடியாது. அவளைப் போலவே அவன் மகளுக்கும் கண்ணால் பசேச சிரிக்கும் தன்மனை இருந்தது. எல்லாமே விரவைய விடனை பெறுவதற்காய் தாம் இருக்கின்றனவோ? அவனையும் கடவுள் நல்ல மாதிரிப் படகை கவில்லையே விசாரமாய் யிருக்கிறது. எழுதி, எழுதி, அந்த எழுத்தில் அவர்களனை அதிலாவது உயிருடன் பாரக்க முடியுமா? என்று கிறுக்கித் தோற்று தான் போனான். உள்ளம் கிடந்து கவேி அழுகிறது. அம்மா, மாமாமார், மச்சான், நண்பர், மகள், அக்கா... இன்னும் எத்தனை, எத்தனைப் பேர்களோ..?

.சிறுபிராயத்தில், வவூனியாவில் அவனில் அக்கறையாய், அன்பாய் இருந்த அக்காவிற் குப்பிறகு, அவனில் அதிக அன்பை செலுத்திய அக்கா இவரே. குழந்தைப் பருவத்திலேயே (1, 4 வயசு மட்டத்தில்) அம்மா, ஆசிரியையாய் மாற்றல் பெற்று சென்று விட்டிருந்தார். அப்பர் நிலவளவையாளராக இருந்தவர். அங்கிருந்த பக்கத்து வீட்டுக்குடும்பமும் இளைப்பாறிய நிலவளவையாளர்க்குடும்பம். அவர்களின் வளர்ந்த பெண்களிற்கு அவனுடைய வீட்டுச் சிறுசுகளில் அளவாக்க மிஞ்சிய பாசம் ஏற்பட்டு விட்டது. அன்று, அக்காவும், அண்ணாரும் கபிட சிறுசுகள் தான். அவர்களிற்கு நாடகம் பழக்கினார். சாந்தனாகும், தங்கச்சிமார்க்கும் சித்திரம் வரைய பழக்கினார்கள். மடியில் வதைது பசேச வரையும் போது தாய்ப்பாசம் கபிட தோற்று விடும் போல இருந்தது. இன்று அவர்களின் முகம் நினவில இல்லை.

ஆனால் 'நிலவளவையாளர்' குடும்பம் என்றது அவர்களும் ஏற்படுத்திய மாற்றங்கள் அளப்பரியது. பிறகு அந்த வீட்டில் வேறே, வேறே குடிதனங்களும் வந்து மாறி விட்டன. வளர், வளர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த ஆச்சி வீட்டிற்கும் கிடகை கிற நீள விடும்முறை நாள்களில் எல்லாம் செல்கிற போது. அங்கே இருக்கிற சந்திரமதியக்கா, அறிவு திரிந்த நாளிலிருந்து அவனிலே அதிக வாரப்பாடாக இருந்ததே திரிந்தது. அவருடைய வட்ட முகத்தில் இருந்து விழிக்கும் கருணை பொழியும், மகிழ்ச்சியான அதே கண்களை இவன்

பிறகு, இயக்கத்தில் இருந்த போது கமலியிடமும் பார்த்தான். அதாவது, இயல்பிலே சந்தோசமாக இருக்கிற கண்கள் மற்றவர்களையும் கலகலப்பாக்கி விடும் தன்மையை கொண்டவனாக ஆனால், சிறுவயதிலேயே பெற்றோரை இழந்ததில், அவள் சிறிது வறண்டுப் புறப்பட்டிருக்கிறது. 'மகேசு' பிறகு... ஜோகஸ் எல்லாம் நிறைய இருக்கிறது. அவள் முகத்திற்கு பவூடர் பிச்சுறத்தை விட்டு விட்டாள். அவளைப் பார்த்து சாந்தனுக்கும் பவூடர் அலர்ஜியாய் வந்து விட்டது. இங்கே, வந்த போது உணவகத்திலே வேலை தொடங்கியது. அங்கே அண்டர் ஆம் எல்லாம் பிச்சுச் சொல்லி விதிகள் இருந்தன. குளித்துச் சூத்தமாய் இருந்தால் போதும் தானே. இந்தப் பிச்சுகள் எல்லாம் பிபிக் காததால்... அவனுக்கு உணவக வேலையே பிபிக் காமல் இருந்தது. வேலை மாறி விட்டான். உலகத்தில் எவருமே தனிமையானவர்களில்லை. உள்ளத்தில் சதா வளைய வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் விடுதலையில் இயக்கங்கள், சகோதரர்களால்கொண்ட முன்னொதுது அவற்றை உடதைத் தெரிந்தது ஒரு கர்மம்.. தோழர் யார்?, எதிரியார்? எனத் தெரியாமல் குழப்பி அடித்து விட்டார்கள்.

நீரிலே.. உறவுகளோடு இருந்து ஆறுதலாய், திருப்தியாய் கதகைக் கிற சந்தர்ப்பங்கள் தான் கிடக்காமல் போய்க் கொண்டே இருக்கின்றன. அப்படி தவற விட்ட மகிழ்வின அம்மா, ராஜா... என சிலரோடு கதகைக் காமலே இறந்தும் போய் விட்டார்கள். தனியாவது போய் இவன் சந்தித்திருக்கலாம் தான்..! கட்சியில், இப்படி கிடந்து அங்கலாய்க்கிறவன். இப்ப, அதே போலவே சந்திரமதியக் காவுடன் கதகைக் காமலே போய் விட்டதால்.. மனசு கிடந்து துபிக் அழுகிறது... இந்த மௌன அழுகைகள் அவனுள்ளே அடங்கிப் போகப் போகிறது தான்.

சுயத்தில், நண்பர்களின் வளர்ச்சியைப் பார்த்து அவன் அப்படியாகவில்லை. இப்படியாகவில்லை என்ற ஆசைகள் சில கிளறும். தோல்வியைச் சந்தித்ததால் மனம் கிடந்து அடித்துக் கொண்டிருந்தாலும் உண்மையில் அந்த உயர்வு, தாழ்ச்சி அவனை அழுகாததாக வராததில்லை என்றே படுகிறது. வானொலியில் புலம் பெயர்ந்த நாட்டில், அவனுடன் படித்த சிங்கராசாவின் பல் கிளிநிக் பற்றிய விளம்பரத்தைக் கேட்கிற போதெல்லாம்... தோல்வி, மூன்று கணக்கில் குத்திக் கொண்டே இருக்கிறது. குற்றைத் காலநீட்சி கொண்ட மனித வாழ்வில் பொறாமலைக் கொள்வது ஏராளம். ஆனால் சவேலை வேலையில் எல்லாமே உடலுழைப்பற்ற நீண்ட சலிப்புகள் விரவியுக் கிடக்கின்றன. கிடக்கிற பணத்தைச் செலவழித்து களெரவம், மலேத்தட்டுத் தன்மை எனக் கிடந்து அந்த சலிப்பை மறக்கக் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். வேறே ஒன்றுமில்லை சாதியிலும் கட்டி இப்படித் தான் உயர்வு நவீன சிசுகள் ஏற்படுகின்றன என்பது புரியிற மாதிரியும் இருக்கின்றது. பிறகு, தட்டுகளில் வாழ்ந்தே விதிகளாகி விடுகின்றன.

இருக்கிற போதே... ஒரு நொடியில் மிச்சை நிறுத்தி விடும் நிலையாமலை வாழ்க்கையை உணராதது கட்டுற ஆசைகள்; கோட்டைகள் எத்தனை, எத்தனை? அதிலேயே வீணாக அர்த்தமேற்று விரயமாகிற வறந்துப் போன நாழிகைகள், அதிகரித்துக் கொண்டே போகின்றன.

முதலாளித்துவ முறையில்லாத இடதுசாரி அரசாட்சியில், பழைய சோவியத் யூனியனில் உள்ள மக்களிடம் இந்தளவு மனசுடிப்புகள் இருந்திருக்கவில்லை போலவே படுகிறது. எப்படித் தான் இருந்தாலும் நாடுகளைப் பிடித்து காலனிப்படுத்துவதும், அல்லது சிறுகச் சிறுக அதன் நிலங்களை கையகப்படுத்துவதும் சோவியத் யூனியனில் இருந்ததில்லை. முதலாளித்துவ

சபலத்திற்குள்ளாகிய நாட்கள் இதன் பச்சை சுவை மடக்காத போதும் , அது தனி ராஜ நடையே போட்டிருக்கிறது.

சீன இடதுசாரியின் ,அகண்ட சீனா என்பதும் நிலகையகப்படுத்துதலும் இலங்கையின் காலனிப்படுத்துவது போலவே இருக்கிறது,

சோவியத் யூனியனில் அப்படியான ஒரு வஞ்சகம் நிலவவில்லை.சுயநிர்ணய உரிமையை இரத்தமின்றி,பலப்பீட்சையின்றி வழங்கிய அதன் தன்மை எந்த ஒரு பெரிய சிறிய நாட்களிலேயும் இரக்கவில்லை. அபிரகாம் லிங்கன் கறுப்பர்களிற்கான வழங்கிய உரிமையை போல,காந்தியின் பாதையைப் போல.... இந்த சுயநிர்ணயமும் எண்ணப்படக்கூடியதே.

கீரிமியாவைக் கட்ட இந்தியா,கச்சதீவை இலங்கைக்கு அளித்தது போலவே வழங்கி இருந்தது. தற்போது,அதன் மாறுபட்ட போக்காலே தனியாக விட்டிருக்கிறது. இன்றைய இலங்கை, கச்சதீவில் , எத்தகைய அலங்கால ஆட்டம் போடுகிறது;போடும் ...என்பது நிதர்சனமாக இருக்கிறது. இந்தியா,கண்டிக் காமலே ...வெறுமனே கைக்கட்டிக் கொண்டு பார்த்துக் கொண்டே நிற்கிறது.

மார்க்ஸ்ஸின் வழியில் நடந்த லெனிசம் தோற்றுப் போகவேயில்லை.பணநோட்டாளிகளை கையில் சேர்க்கும் ஆசைகளில் ,சபலத்தில் வீழ்ந்ததாலேயே மக்களால் இன்று நலிவுகூன்றி இருக்கிறது.லெனினைப் போல தலைவர் வருகிற போது அதன் பீடநடையை மீளவும் பார்க்கலாம் .ஆனால் அவன் நாட்டில் , ஒரு இயக்கம் தீவிரமாக போராடி மற்றைய இயக்கங்களை ஒரு புறமாக ஒதுக்கித் தள்ளி இருக்கின்றது.'மலோனம்' என்பது ஓட்டிக் கொண்டு விடுகிற நோய் போல இருக்கிறது.மற்றவற்றை அவ்வியக்கம் "ஓட்டும்;தூரேக்கும்;பல;சமீக விரோதக் குழு ...."என்று அரச்சனசெய்திலிருந்து அது இன்னமும் வெளிய வரவில்லை . ஓட்டு மொத்த இயக்கங்களும் இணைந்த ஒரமைப்பாகி இலங்கையின் அரசியமைப்புச் சட்டங்கள் போல ஒருமித்தக் கொள்கைகளை,இங்காலேயும் ஒர் அரசியமைப்புச் சட்டங்களை ஏற்படுத்தி இருக்கவில்லை.மற்ற அரசியல் கட்சிகளும் பயணிக்க வேண்டியிருந்தாலும் இவர்கள்கிடையிலும் ஓர் உறுதியான இணைமும் வேண்டாமா?இன்னமும் விலகலுக்குள்ளாகியே இருக்கின்றன.போராடிய குழுவை நரவேட்டையாடியது போல அரசு போர்க்குற்றங்களைப் புரிந்து முற்றுப்புள்ளி வைத்திருக்கின்றது.அகதி முகாம்களிலும் , சிறகைகளிலும் இஸ்ரவேல் கிடக்கிற மக்களுக்கு போர் முடிந்து பத்து வருசங்களிற்கு மலோன போதிலும் விடியல் கிடக்கவில்லை.83 ஜூலையில் சிறையில் கொன்றது போலவும் கொன்று தள்ளி இருக்கிறார்கள் .யார் இருக்கிறார்கள் ?யார் இல்லை என்ற விபரமும் தெரியவில்லை.பல அரசுகள் மாறி விட்டன.இராணுவ இரகசியங்கள் அரசியல் பிரிவுகளிற்குத் தெரிவதில்லை.கையையே விரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

சாந்தன் ,இப்படியும் யோசித்துக் கும்பிக் .கொண்டிருக்கிறான் .

பொதுவாக மக்களுக்கு சோவியத் யூனியனில் கையில் கிடக்கிற பணத்தின் அளவு குறைவாகவிரிக்கின்றன என்ற பயம் இருக்கிறது .வீடு,சமுதல் ,சுகாதாரம் எல்லாம் வசதியாக கிடத்தாலும் மனிசனுக்கு கையிலும் பணமும் (அதிகமாக) பிழங்க வேண்டும் . இந்த பலவீனத்தை விட முடியாதவனாகவே இருக்கிறான் .எனவே தான் ,பல வசதி வாய்ப்புகளைக் குழப்புற வாழ்வை நோக்கியே ஓடுகிறான் .அப்படி மனம்

குழம்பிறது தான் வாழ்க்கையும் என்கிறான்.

இக்கரகைக்கு அக்கரகைகள் பச்சை!

சாந்தனுக்கு முதலாளித்துவம் என்றுமே பிடித்ததில்லை. பணமில்லை முக்கியம்!, அறிவியல் பாதையில் கல்வி பயணிக்க வேண்டும், அன்பில் வாழ்வு பயணிக்க வேண்டும். பயணம் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறான். படிக்கிறது ஒன்று, செய்யிற வேலை இன்னொன்று. ஒரு சற்குல் ஏற்பட்டாலும்... அதன் தொடர்ச்சியிலேயே கல்வியும் தொடர வேண்டும். என்பது அவனது ஆசை. இவன் உயிரியல் படித்தவன், பிறகு கட்டிடக்கலையைப் படிக்கிறான். அப்படிப் படித்தும் அதிலேயும் வேலை வாய்ப்பே இல்லாது செய்யிற இனப்பிரிபாடு நாட்டிலே இருந்தான், வளையிலும் அப்படியே!

அவனுடன் நகரப் பள்ளியில் படித்த நகரர் "எங்கட வகுப்பிலே நான் மட்டும் தான் நோர்வே சென்றாலும் கட்டமைக்கிரோ பயலஜியிலே, அதன் தொடர்ச்சியைப் படிக்கிறேன்" என்று இலங்கைக்கு விடுமுறையில் திரும்பிய போது கொழும்பு பஸ்ஸில் சந்தித்த போது கஹிச் சிரித்தான். தன்னுடைய பணை தோழியைக் காட்டி இவ்வதைத் தான் பிறகு மணமுடிக் கிருக்கிறேன். பார்!, யார் என்று திரிகிறதா?" என்று கட்டேடான். "உன்னோடு டக்கிலே படித்தவள் தான். சாந்தி" என்றான். ஒல்லியாய் இருந்தவள். அவன் சொன்னதும் உண்மை தான். எ.லவெலில் உயிரியலில் படித்த போது எண்ணி ஆறுபடே தான். பல்கலைக்கழகம் சென்றார்கள். மிச்ச எவருமே இவனதைத் தவிர உயிரியலில் தொடர்ந்து படிக்கவே இல்லை. அவனுடன் படித்தவர்கள் சிலர் அவனுக்குத் தெரிந்தவர்களையும் மணமுடிக் கிறார்கள். நண்பர்களைத் தொலதைத் வாழ்க்கையை அகதிநீ ரோட்டம் இழுத்துச் செல்கிறது. முடிவில்லாத அருளுனவாசத்திலேயே அவனுக்கும், அக்காவைப் போல ஒரு நாள்... ஒரு திடீர் சாவு தான் நிகழக் கிடக்கிறது!. இலங்கையில் இருந்தால் அகால மரணத்திற்கான வாய்ப்புகள் அதிகம்.

சிங்களப்பகுதியில், அன்றிலிருந்து இன்று வரையில் தமிழர் அதிகமாக படிக்கிறார்கள் என்ற பொறாமையிலேயே வேகிறார்கள். கல்வியில் எல்லாம் தரப்படுத்தல் சட்டங்கள் வளர்ச்சிக் கண்டு கொடுக்கக் கொண்டு பறக்கின்றன. சிங்களமக்கள், சதா பொய்களையை நம்பிக் கொண்டு இரூப்பதால் இன்றைய பரேவலப்போரிற் கும்... வந்து விட்டிருக்கிறது.

காலனியாட்சிக் காலங்களில் அந்நிலமனை இருந்ததில் கொஞ்சம் உண்மை இருக்கிறது. பிறகு, நிறைய, நிறைய மாற்றங்கள். இனி அதைப் பச்சி என்ன பயன்?, இவர்கள் கட்டே கவா போகிறார்கள்; இல்லை, மாறவாப் போகிறார்கள்?

ஒருவருக்கு அடிப்படவைசதிகள் ஒப்பேற்றப்பட்டு விட்டால்..., இந்த பணத்தகைக் கட்ட விட்டு, விடலாம் தான். நாட்டைக் களைய விட்டு விட்டு ரசேன் சீட்டுக்கள் போல வறும் சீட்டுகள் கொடுத்துதாலேயே கட்ட போதும் தானே!. பணத்தை கண்ணால் கண்டவனுக்கு அதை விட முடியாத பலவீனம். முதலாளித்துவம், ஓரயேடியாய் மனிதனை பலவீனத்தில் வீழ்த்தி ஆழ்த்தியே விடுகிறது. இதிலிருந்து வளையில வர முடியாத அவர்கள்கு குழப்பங்கள் குற்றவைதற்கு வாய்ப்புகள் இல்லை.

சந்திரமதியக்காவின பரிச்சென் முகம், மல்லிகைப் பூ கணக்கிலே மலர் அவனுக்கும்

தலை மயிரை வாரி "இப்படித் தான் இருக்க வேணும்" என்று அலங்கரித்து விடுவது ஞாபகம் வருகிறது. அவளுக்கு சபிழ உள்ள எல்லாமே பளிச்சென அழகாக இருக்க வேண்டும். கன்னத்திலே குழி விழுகிற அழகான அக்கா. சிரிச்சபடியே அன்பு இழையோடப் பசுவாள். அவனுக்கும் அக்காவின் சந்தோசம் தொற்றிக் கொள்ளும்.

பின்னணியில், யாரர் வாழ்க்கை தான் சீராக இருந்திருக்கிறது? பற்றேறார் சிறப்பில்லாதது குடும்பப் பிரச்சனை, வறுமையைக் குத்தகைக்கு எடுத்துவரக்கூடிய இருந்து, இடையிலே விடைபெற்றுச் சென்று விடுபவர்களாக இருந்தால், நாம் என்ன செய்ய முடியும்?, நாமும் அதற்காக ஏன் முகத்தை துக்கி வைத்திருக்க வேண்டும்?. அவளுக்கும் அதே பாரதியின் சிட்டைக்கு வருவியின் சந்தோசம் நிறைய இருந்தது.

ஓவ்வொருவருமே தம்மனை விடவும், முன்னவர்க்கும் கிடத்ததை விடவும் அதிக சந்தோசங்களை பிள்ளைகள் பெற வேண்டும் என விரும்புகிற கட்டத்ததைச் சேர்ந்தவர்கள் தானே நம்மவர்களிற்கு. அடிப்படையிலே கனவர்களாகக் கிடக்கின்றன. நடமாற்றங்கள் தடையாக இருக்கின்றன. அவனை விட நாலோ, ஐந்து வயசு கட்டின அக்காவாலே எல்லாத் தையுமே எடை போட்டு விடவும் முடியுமா, என்ன?. அவளும் இலங்கையிலேயே இருந்து, படித்து ஒரு வலையையும் கிடத்தது பாரக்கிறவளாக இருந்தால் இன்னம் நல்லாய் இருந்திருப்பாள்.

அவன் ஆசையும் அது தானே!. அப்படி இருக்கத் தானே விரும்பினான். கட்டப் படித்தவர்கள் வெளிநாடு போற போதலெல்லாம், "டீயே, படித்து, படிக்கிற படிப்பாலே இங்கயே நல்லாவே இருப்பனேடா" என்று கட்ட சவாடல் பசினானே! ஆனால், இருக்க முடிந்ததா? "காணி உரிமையை கையளிக்க மாட்டனே. மாகாணவரசுப் பொலிஸ் ஏற்பட அனுமதிக்க மாட்டனே." சரி வேண்டாம். இலங்கையரசின் கீழ் உள்ள அமைச்சுகளிலேயே இருக்கட்டும். கல்வியும், சூயபல்கலைக் கழகங்களும், வலை வாய்ப்புகளை வழங்கி விசயங்களை மாகாணவரசிலே விட்டு விடலாமல்லவா! தவிர அரசு நிர்வாக அமைப்புகளான கிராமசேவகர், உப அரசாங்க அதிபர், அரசாங்க அதிபர் எல்லாம் எதற்கு? மாகாண அரசாங்கம் என்று ஒன்று தான் இருக்கிறதே, ஏற்கனவே பிச்சகை கார நாடு இது! ஏன், வீணான அரசு கட்டமைப்புகளாக இரண்டு அரசாங்கங்கள்?, பிறகு மாகாணவரசு எதற்கு? முட்டாளாடன முட்டாளாக இழந்தது தான் வாழ்ணுமா, என்ன நியாயம் இது?. எங்கயே கண்காணாத தசேத்தில் எல்லாத் தையும் தொலத்ததுக் கொண்டோ... என்ன வாழ்க்கை வாழ்கிறார்கள்?. அழுகிற மண்டபத்தில் இருந்து அழுகிய இலங்கையரசையும் திட்டோ, திட்டென ஒரு பாட்டம் திட்டித் தீர்க்க வேண்டும் போல ஆத்திரமும் இருக்கிறது. பிரசாரம் அப்பப்ப ஏறுகிறது.

பிஸனி உலகத்தில் இருப்பது போல, அங்கிருக்கிற போது அக்கா, பின்சிலால் மினக்கட்டு, மினக்கட்டு சதுரம் சதுரம் போட்டு ஓவியர் ஜயெராஜா, மாயாவின் ஓவியத்தை அப்படியே அச்சொட்டாக பிரதி எடுத்து போல வரவைகள். அப்படி ஒரு திறமை அதில் அவளுக்கு ஒரு சந்தோசம். அன்று எம் கைகளில் கிடத்த சஞ்சிக்கைகளில் இவர்களின் படங்களே பெரிதாகவும், சில கலரிட்டும் வந்தன. மற்ற சஞ்சிக்கைகள் எங்கே கையில் கிடத்தன?. கிடப்பதில்லை. ஓரிரண்டாக, இதுவும் இரவல் வாங்கிக் கீறிய பிறகு கொடுத்து விடுகிறது தானே இருந்தது. அந்த சஞ்சிக்கையையும் வாசிக்கிறதாலே கட்ட அவனுக்கும் வாசிக்கிற பழக்கம் வளர்ந்திருக்கலாம்.. "ஆனால் வரவைகள் அந்த மாதிரி இருக்கும்!". அது அவளின் பிரதான பொழுது போக்காக விளங்கியது.

கடக்கை என வெளியில் போற போதலெல்லாம் அவனையே கட்டிப் போவாள். அதற்குத்

தான் இந்த மிகை அலங்கரிப்புகள். சின்ன வயசில் இனிப்பு, பிஸ்கட்டுகள் தந்தாலே கூட்டி வளர்ப்பு பிராணி போல ஓட்டி விடுவார்கள். குழந்தைப் பிராயமாக நடக்கும், பசும் தறுவாய்யில் இருந்தால் அம்மாயார், அக்காயார்? என்பதே தெரியாமல் இருக்கும். அன்பான அக்காமார்கள், மற்றும் அம்மாவின் சகோதரர்களும் அவர்தம் பிள்ளைகளும் இவர்களைப் போல நடுக்க வந்து தங்கிற, பழகிற அம்மம்மாவீட்டிலே கலகலப்புக்குக் குறையில்லை தான். அங்கே, ஒருவித கிட்டைக் குட்டும்ப நிலையே நிலவி வந்தது.

அப்படி பிழங்கிற யாழ்ப்பாணத்தை பட்டிணமாகவும் வவுனியாவை பட்டிக் காடாகவும் தெரிய வாழ்ந்தவர்கள் தாம் சாந்தனும், தங்கச்சிமாரும். அண்ணனும், அக்காவும் 6ம், 7ம் வகுப்புகளிலிருந்தே நகர்ப்பள்ளிக் டங்களில் பபிக்கிற பட்டணவாசிகளாகி விட்டிருந்தனர். பட்டிக் காடாக இருந்து இழுபட்டவர்கள் அவனும் தங்கச்சிமாரும் மட்டும்மே.

அக்கா, அண்ணாவாலே அம்மாவிற்கும் ஆச்சி வீட்டப் போய் வாரது தவிர்க்க முடியாததாகவும் இருந்தது.

மல்லிகைச் செடிகளிலிருந்து புதியங்கள் நல்ல சழிப்பாக வளர வணைட்டுமானால் அறிவியலான கவனிப்புகளும், விவசாய அறிவும் கட்டைலாகத் தேவை. வறும்மனதே அம்மா, அப்பா, குறுதயை வம் எனச் சொல்லுற அன்பையும், ஆதரவையும் காட்டுறவர்களாக இருந்து விட்டால் மட்டும் போதாது. இலங்கையில் பட்டையிலான வீட்டு, வலை, ... என இருப்பதோடு சூதந்திரமான மனித அடிப்படை உரிமைகளான பசேசு, எழுத்து, செயல்களும் அவசியம் அல்லவா. இனவாதிகளின் குறுக்கீடுகள் அதிகமாக இடையிறுப்படுத்துவதால் குழப்பப்பாடுகள் சம்பந்தப்பட்ட அனதத்து வாய்ப்புகளிலுமே வரைஸ் போல படர வதைத்து விட்டிருக்கிறார்கள். இப்ப, அவர்கள் நினைத்தாலும் கட்டைப்படுத்த முடியாத நிலைக்கு ரசேசம் போய் விட்டிருக்கிறது. ஒரு நாட்டின் அரசு நல்லாய் இல்லா விட்டால் குடிகள் சந்தோசமாகவே இருக்க மாட்டார்கள். குறிப்பாக அன்னியப்பட்டிருந்தால் பட்டுமோசமாகவே இருக்கும். இலங்கை, அப்படியே, கிடக்கிறது இருக்கிறது. அரசியல் தான் இனத்தில் கவிழ்ந்து போய் விட்டதே. சமீகமாவது, ஒழுங்காய் இயங்குதென்றால் .... அது பழைய போக்கிலே தலைமறைகளிலே இயங்கிறது. இன். மத, மொழி.. என பிரச்சனையாய் எதுவும் கவியட்டும். நம்மவர்களும் தலைமறைகளை (முறை மரபுகளைக் கடைப்பிடித்து வாழ்வது, கல்யாணம் கட்டினால் எங்கட ஆட்கள், உங்கடயாட்கள் என்ற அட்டவணையில் ... ஒவ்வொரு விசயங்களையே கடைப்பிடித்தல்) மாற்ற முன் வருவதேயில்லை. அதைக் குறித்த சிந்தனைகளைக் கட்ட எழுப்புவதில்லை ""யாழ்ப்பாணத்தில் பலமாக சாதிப் பிரச்சனைகளை கதகைக்கப்படுகிறன" வலையில் கிடக்கும் ஓணான கணக்கில் எதற்கும் நிபந்தனைகள் போட்டுக் கதகைக்கும் இலங்கையரசும் அதைக் குறித்தும் பொன்மொழிகள் உதிரக்கின்றது. அதோடு சரேந்த (கட்டமைக்கப்பட்ட) சிங்கள அமைப்புகள், பலாபாடல்களைப் பாடி குத்தாட்டங்களும் போட்டு நக்கலாக வறோக் கதகைக்கின்றன. ரசேசத்தில் உயர்வு, தாழ்வு இல்லை. எல்லா ரசேசமும் ஒன்று தான். உள்ளேயும் சரி, வெளியேயும் சரி அது யாருக்கும் சரிவர பூரியிற மாதிரியும் தெரியவில்லை.

தலைமறைகளைக் கதகைக்காது சாதிப் பிரச்சனைகளை கதகைப்பது போல, இவர்களும் தமிழர்களின் இனப் பிரச்சனையைக் கதகையாது மற்றைய பிரச்சனைகளை இழுத்து, இழுத்துக் கதகைக்கிறார்கள். அதற்குள்ளும் (கதகைக்கிற சொற்ப

விசயங்களுக்கொள்ளும்) இன் வாத அரசியலமைப்புக்குத்தி விடும் நரித் தன்மைகளும் அதிகமாகவே இருக்கின்றன. சிங்களப் பிரச்சாரம் சிங்களவர் மத்தியிலே மட்டுமே எடுப்புகின்றன. அவைத் தீர்வுகளை நோக்கி இராமல் பரோசனைகளுடன் கலவரங்களைப் பெறுப்பிப்பதாகவே தமிழர் பக்கம் இருக்கின்றன. சமாளியன் பாலனை, கள்ளனை, சூண்ணாம்பை பிரித்தறிய அறிவற்றவன். எனவே விவாதிக் கப்பட்டுற பிரச்சனைகளில் எது என்றப் பிரச்சனை என பிரித்தறிய முடியாது கழம்பிக் கொண்டேயிருக்கிறான். சாந்தனின் இளம்பிராய விழிப்புக்கு அண்ணாரும் கட்ட ஒரு காரணம் "எதையுமே பாடமாக கி, மனனம் செய்து படிக்கக் கட்டாது, விளங்கிப் படிக்கணும்" என்று சொல்லிக் கொண்டே இருப்பான். மற்றது அவனுடைய குப்பைப் படிப்பைக் கட்ட படிக்கிற வாசிப்புத் தன்மையும் இருக்கலாம் தான். அவனுக்குத் தெரிகிற. வாழ்ற வாழ்க்கையின் வடிவத்தில், கட்டமைப்பில் எனவனவோ பிழை இருக்கிறது என்ற உள்குரலை அவன் அன்றே கட்டெடுக்கொண்டிருந்தான்.

அது, அவனை மரதன் ஓடவதைத் தது; ஓட்டத்தால் கண்ட புதிய இடங்கள், ஊர்கள் சிந்திக்கவதைத் தன. மரதன் ஓடப்போற போதலெல்லாம் மக்களையும் புதிய பார்வையில் பார்த்தான். யாழ் இந்துக்கல்லரியில் காலவதைத் திறகு கிராமப் பள்ளிக் கட்டத்திற்கும், நகரப் பள்ளிக் கட்டத்திற்குமிடையில் கிடந்த வித்தியாசங்கள் வறே அதள பாதாளத்தில் இருந்தன, தெரிந்தன.

படிப்பு, படிப்பு என்று துரத்திய ஆசிரியப் பிள்ளைகள் கற்கவண்பியவை படிப்பை மட்டுமில்லை, அப்பிவெளியில் சொன்னால் சிரிக்கும் கலாச்சாரமே எங்குமிருக்கிறது. நகரத்தில், காலினற (வெற்றிகரமாக படித்து வாரல்) சமுக மட்டத்தில் மட்டுமே என்றில்லாமல் இருக்க தட்டுப்பட்டவர்கள் தட்டுப்பட்டதுக் கொண்டே போகிறவர்களாகவும் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அதைவிட இது நல்லது என்றாலும் ... முழுமையாகவும் (நல்லது) இல்லை.

கிராமங்களில் சில சமிக் கப்பெடியங்கள் மட்டுமே விளையாட்டில் காலினற, மற்றவை காலினறாமல் இருக்கின்றன.. உயர், தாழ் என்பதை விட சில சமிக் கங்கள் நடுஞ்சை நிமிர்த்தி நிற்கின்றன. நசெவூசாலனைகள் இயங்கிய பகுதிகளில் மகளிர் அமைப்புகள், திறமையாகவும், முறையாகவும் ஆடும் விளையாட்டுக் குழுகள், சவேனை அமைப்புகள் இயங்கின தான். ஆனால் மற்றவகைகளுடன் சரேந்து இயங்கவில்லை. அங்கே நிலவிய வளர்ச்சி அவர்களையே கோடுகளிற் கு உள்ளே வரகைகும் தான். மலேவே தாண்டிப் போகவில்லை. பொதுமை வெளியில் பயணிக்கவில்லை. கிராமம் சிறப்புற வண்பும் என்ற சிந்தனைகள், தடேல்கள் அறிவுபுரவமாக ஏற்படவில்லை. சில சமிக் கங்களில் கல்வி குறுக்கத்தி நிலையிலும் இருந்தன.

வெளி அரசியல், அரசாங்கங்களை இலங்கையரசு இயங்க விடாததால், அவர்களின் பிறகோக்குத் தனமான கொள்கைகளை அரசநிரவாக அமைப்புகளும் அமால் பட்டுத்தியதாலும் ... பிரச்சனைகள், பிரச்சனைகள் தாம் எங்கும். ! இது, ஒரு கொட்பிரம் பிடித்த சாபமாகவே கிடக்கிறது.

ஆனால், காலனிக் கல்வி மயமாக் கலின் உள்ளே இழையோடும் பரோசனைகள் எல்லாம் அறிவை குறுகத்திப் போகவதைத் திருந்தன. பயன்பாடுகள் எப்பவும் இனச்சாயலில் பாரக்கப் பட்டுவதால் எனவனவோ அதன் பக்கவிளவைகளுக்க நன்மைகளும் ஓவ்வொன்றாக குறைந்து கொண்டே போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. இலங்கையில் தமிழ்க் கல்வி மட்டுமில்லை, சிங்களக் கல்வியுமே சிறப்பானதாக இல்லை. அங்கே

நடப்பது இலவசக்கல்வி இல்லலை,பியிசன் கல்வி.ஆசிரியர்களும் கார்புகள் அல்ல,பியிசன் மாஸ்டர்கள்.தமிழ்த்தரப்பிற்கு அபிப்பாச்சு சூதந்திரத்தலை வழங்காத வரையில் அங்காலயேயும் வளர்ச்சியை எதிர்பார்க்க முடியாது எனப்பது தான் யதார்த்தம்.

எனவே தான் சகல அமைப்புகளிலும் மாறுபட்ட கொலதைத் தொழிலிலும் அதற்கான பலைகொகுகளும்பயணிக்கின்றன. இலங்கையரசின் வண்டில் பயங்கரவாதம்,அவசரகாலம் என்ற இரண்டுகள் சக்கரங்களில் மட்டும் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது.இரண்டில் ஒன்றை எடுத்து விட்டாலயே கொடுசாயந்து விடும். உலகநாடுகள் எல்லாம் ஆயுதங்களையும்,இராணுவ ஊர்திகளையும் கொடுத்துக் கொண்டே இருப்பதால் ஒரு சண்டியப்படையுடனும் வண்டி ஓடுகிறது. இனப்பிரச்சனையும் தீராதப் பிரச்சனையாய் தமிழ்ப்பலிகளை எடுத்துக் கொண்டு போய்க் கொண்டே இருக்கிறது

இந்த நிலையிலே சந்திரமதியக்கா உட்பட மற்றைய அக்காக்களும் ஒவ்வொன்றாக வளையாடும் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.கடசையாகப் போனது இந்த அக்கா தான்.அச்சமயம் அவனும் அம்மாவோடும், சின்னம்மாவோடும் சந்திரமதியக்காவை விமானத்தில் ஏற்றுவதற்காக கொழும்பு சன்னிறுக்கிறான்.இப்பது தான் வறண்ட பிக்கற்றுகளும் மிச்சமாய் இருக்கின்றதே. அக்காவை ஏற்றுவதற்காக மட்டும் செல்லவில்லை போலவும் தோன்றுகிறது. சின்னம்மா சன்னிறில் நியாயம் இருக்கிறது.அவனும் அம்மாவும் சன்னிறு ஏன்? இப்பவும் கட்ட ஆச்சரியமாகவே இருக்கிறது.அப்படி சன்னிறுந்தாலும் அண்ணாரோ,அக்காவோ சன்னிறுக்க வேண்டாம்.அவன் சன்னிறு பாரியவில்லை.வயதாகிந்தில்லையா,மறதிகளும் வரலாம் அல்லவா.

திரும்பிய பிறகு, எடுத்த பழையை ஒலவெல் தமிழ்ப்பாடப் பரிட்சையில், அவளை வழி அனுப்பிய அந்த அனுபவத்தையே கட்டுரையாக எழுதி இருந்தான். அதைத் திரும்பிய எழுத்தாளர் அப்பச்சி அவனுடைய எழுத்து நடவை, பாவிக்கப்பட்ட சிற்பிகள்,அவன் அம்மா பிக்கற்றை எடுத்த விபரம் எல்லாம் வதைத்து அவனுடைய பப்பரை இனம் கண்டு விட்டிருந்தார்.அவனை வழியில் சந்தித்த போது "டயே, நீ எழுதியிருந்த கட்டுரை சும்பரடா,அ,சு'எழுத்துக்களைப் பார்த்து எழுதடா,உன்னாலும் நல்லாய் எழுத முடியும்"என்று சொல்லிப் பாராட்டினார். அவர் அவன் வகுப்பு தமிழ் வாதியாராக நடுக இருந்தவர்.அவன் கிராமப் பள்ளிக்கட்டத்தலை விட்டு விலகி காலத்திலயே அக்கா,வளைய போறது நடந்திருக்கிறது. அவன் என்.சி.ஐ.ஈ பிக்கிற போதாய் இருக்க வேண்டாம். அதற்குப் பிறகு தானே அந்தப் பரிட்சையில் தோற்றுகிறான்.

அவருடைய பாராட்டு தான் அவனை எழுத்தாளனாகக் கிரும்புகிறது.இப்பவும், அவன் தன்னையே எழுத்தாளனாக கருதுவதே இல்லலை.ஆனால்,ஆசிரியர் வக்கில் ஆசிரியாதம் இருக்கிறது,சரியோ,பிழையோ அவருக்காக எழுதிக் கொண்டேயிருக்கிறான். எழுத்தில் இயக்கங்களின் செய்களை பிரதானமாக(தாராளமாக) நுழைக்கிறான். வற்றிப் பற்றால்....வரலாறு பதியப் படுகிறது. சரிந்தால் நடடம் தான்.

இருந்தாலும் எழுதுகிறான்.ஒன்று இரண்டாவது கடசையில்தேறும் அல்லவா,ஆசிரியரின் வார்த்தையைப் புகக்கணிக்க முடியாது. ஒரு வகை ஓட்டம் தான். "ஒரே ஒரு கதை நல்லாய் வந்து விட்டால் உனக்குள் எழுதும் ஆற்றல் இருக்கிறது, உன்னால் மறுபடியும் எழுத முடியும் தான்" என்கிறார் கணையாழியின் கதைப் பக்கத்தில் பிரபல எழுத்தாளர் சூஜாதா. அவர் சொல்வது போல" மூதல் வற்றி

தற்செயலாக நடந்து விடுகிறதாய் இருக்கலாம். அடுத்ததை வரவாக்க வகைகிற போது உனக்கு பையித்தியம் இடிக் காமல் இருந்தால் நீ அதிருஸ்டசாலி தான்” என்றும் எழுதிச் சிரிக்கிறார் .

எங்கயேயோ நிகழும் சம்பவம் , எங்கயேயோ இருக்கிறதையும் உதகைக்கும் இது ஒரு கொள்கை.சரியாய் இருப்பது போலவும் இருக்கின்றது பலரின் சவேயையில் சிரமதான வலையில் குடியிறேற்பட்ட மலையகத் தமிழர்களே இலங்கை இராணுவம் ஒரே இரவில் வாகனத்தில் ஏற்றிக் கண்டித்தோட்ட வீ திகளில் இறக்கி விடுவார்கள் ,அச்செயலால் ஒரு இயக்கம் அவ்விடத்தில் குடியிறேற்பட்ட சிங்களவர் மீது பழித்தீர்த்தால் அதற்காக குமுதினிப்படகில் பயணிக்கிறவர்களையும் இலங்கைப்படையங் கரமாக பழி வாங்கும் .எப்பவும் இலங்கைப்படைய இரண்டு,இரண்டு வகை அனர்த்தங்களே புரிய,தமிழ்த்தரப்பு ஏதாவது குழு ஒரு அனர்த்தையே நிகழ்த்த திணறுவதாகவுமே சம்பவங்கள் அனதைதும் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.சிங்கள ஊடகங்கள் ,படைய நடத்திய தொடக்க அனர்த்தமறதைதும் கொண்டும் ,மற்றதையும் நாட்டுக்காக,தேசத்திற்காக நடப்பெறுவதாகக் கருதிக் கொண்டும்,தமிழ்த்தரப்பை வெளிச்சம் போட்டு கததைதும் கொள்ளுறதே,தொடர்கிறன.இங்கே யாரும் காத் தியும் மில்லை,புத்தராமில்லை,ஜேசுவும்மில்லை தான் .ஆனால் ,அரசினர் கொடும்புரம் எண்பது வீ தமாக எகிற ,இவர்களின் பத்து வீ தமாக குறுக நடப்பெறுகின்றன.தமிழ்த்தரப்பில் அதற்கெதிரான விமர்சனங்கள் பலமாக எழ,ஆயுதப்போராட்டத்தில் ,புனிதத்தன்மையிலும் வல்லலாம் என்ற குறுட்டும் நம்பிக்கைகளும் வளர்கின்றன.இவ்வை அறியாமையா? இல்லலை அது தான் காத் தியத்தின் தொடக்கமா?தெரியவில்லை.காத் தியம் ஆயுதம் ஏந்துவதையே முற்றாகவே எதிர்த்து கிறது. தமிழ்த்தரப்பில் நிகழ்வது ஒரு வகை ஆயுதம் ஏந்து திய காத் தியப் போராட்டமாகவும் இருக்கிறது

அதே போல, ஒருவர் வாழ்வில் விடுகிற தவறுகளும் அந்த குடும்பத்தில் இருக்கிறவர்களையும் பிறகு பாதிக்கச் செய்யலாம் .இயக்கங்களின் தவறுகள் விடுதலையைப் பாதிக்கிறது போல ஒரு ஊடகப்பாவும், அக்காவின் வாழ்வையும் அசுதை திருப்பதாகப் படுகிறது.எமது குடும்பவரீகளின் வரலாறையே அறிய வேண்டும் என்ற 'அவா' அவனுக்கு எப்பவும் இருக்கிறது.மறபைப் பார்வையையும் ,பலவிதப் பார்வையையும்...சிங்கள அரசியல் வாதிகளைப் போல நம்பத்தனகளைப் போட்டுக் கொண்டு சுகந்திரமாக இயங்கி அந்த இலக்கை அடையவும் தடைய்படுத்துகின்றன. அனதைதும் தமிழ்த்தரப்பையும் கல்வியில் ஒரு படிமலோனதாக கினால் தான் பலவிதக் குறும் பார்வையையும் அகலும் என அவன் நின்கைகிறான் .

பெல்ஜியம் நாட்டில் ஒரு பொழுது போக்காக கமராப் பார்வையில் சமூக காட்சிகளை ரசே பண்ணுறதை கண்ணியில் தற்செயலாகப் பார்த்தான் .பார்த்ததிலிருந்து அவனும் அதைப் போல ஒன்று செய்ய முயல் கிறான் .மதலில் மனதில் ,பிறகு செயலில் ,சரி வருவாதாய் வில்லை.ஆனால் பெல்ஜியம் ,ரஸஸியா போன்ற நாடுகளில் பொழுது போக்காக வன்றிருக்கிறார்கள் . சரி வராமலாப் போகும் . அல்லது ஒருவளையே தமிழ்த்தரப்பில் பொறியியலாளர்களின் உதவிகளைப் பெற்று தமிழ் அமைப்புகள் முயற்சித்தால் பாறையையும் நகர்த்து விடலாம் தான் .தூல்லியமான காட்சிப்படிவங்கள் மூக்கியமானவை.கண்ணியில் ,சனல் நாலில் இடம்பெறும் காட்சிகளும் ,மொழியும் சாதாரணச் சிங்களவர்களிற்கு செல்வதும்மில்லை.சென்றால் கட்டி விளங்கப் போவதும்மில்லை.ஒரு கொரர் மிவி.அவ்வளவு தான் .தமிழ்த்தரப்பும் கட்டி அந்நிலையிலே தான் இருக்கின்றது.

ஒரு அழகான வீட்டை எல்லோரும் பார்க்கிறோம். அதை கட்டிடக்கலைஞரும், படம் வரைஞரும் புரஸ்பெட்டிப் பார்வகையில் சினப் சோட்டுகள் எடுத்துப் பார்க்கவே விரும்புவார்கள். பெரும்பாலும் இருபுள்ளி புரஸ்பெட்டிப் பார்வையில் தான் பார்க்கப்படுகின்றன. மீண்டும் புள்ளிபைப் பார்வையில் பார்க்கிறபோது அடிப்படக்கோடு இருப்பதில்லை என்பதால் மலேயம் குழப்பம். அதையே இந்த பெல்ஜியரும், ரஸ்யரும் கணினி இல்லாமல் கமராப் போன்ற பெட்டி ஒன்றை அமர்த்து பார்த்து புரஸ்பெட்டிக் ஸ்கெட்சுகளை வரைந்து தள்ளுகிறார்கள். பிறகு, அதை மூழ்கியான ஒவியமாகக் குகிறார்கள்.

வரைகிற வரைபுகளில் சிறுபிள்ளைகளைப் போல கலர் சரேப்பதாக இருந்தாலும் சிறப்பான ஒவியங்களாகவே அமர்த்து விடும்படி அந்த முறையில் வடக்கு கிழக்கில் படங்கொலைகள் நிகழ்ந்த இடங்களை எல்லாம் ஒவ்வொரு திசைகளிலுமே முற்புது, முற்புது பாக்களில் வதைத்து மீண்டும் மீன்றாக புரஸ்பெட்டிப் ஸ்கெட்சுகளை பல திசைகளிலும் வரைந்து எடுத்து விட்டு அதில் நடந்தக் காட்சிகளை அதில் சிறுபிள்ளைத் தனமாக சரெுகினால் (வரைந்தால்) கட்ட எவராலுமே இலகுவாக விளங்கிக் கொள்ள முடியும். அதோடு ஒரு நேர்மையான சிங்களவரின் கருத்தையும் பெற்று, அதையும் வரைதலில் வரைந்து சரேத்து விட்டால்..... அப்படி இலங்கையின் தமிழரின் வரலாற்று அவலங்கள் மூழ்கியும் கெடாமல் ஸ்டைப்பில் வரைந்து வரைந்து ரயில், பஸ் பயணங்களில் பயணிக்கிற தமிழர், சிங்களவர்களில் கிடக்கப் பெற்று வாசிக்க வளிக்கிடாலே அனைவரிலும் இருக்கிற குறுகிய பார்வைகள் அகன்று விடும்.

இன்றும் அவனுக்கு எல்லாம் 'இந்த சம்பவம் இந்த நேரம் இங்க நடந்ததா? மற்றயதும் கட்ட தொடர்ச்சியாக சற்று தள்ளிய திரைத்தில் நடந்ததா?' என்று துல்லியமற்ற, குழப்பமடந்த சயெத்திகளாகவே விடாதலை வரலாற்று கிடக்கின்றது. துல்லியம் படும்மோசம். யாழில், படையினர் குண்டு வெடிப்பில் சிதறிய அடுத்த நாளே தான் மாதகல் காமமிலிருந்து வளையேறிய படையினரால் மனிதன் (பத்திரிக்கை) ஆசிரியர் விமலதாசன் ஊர்க்குக் கிட்ட சண்டிலிப்பாய் வீதியிலே சூடப்படும் இறந்திருக்கிறான். அதே படையினரே மானிப்பாய் வீதியிலும் பஸ்ஸிலிருந்து இறக்கி மாணவர் சிலரையும், மக்களுடன் சரேத்துச் சூட்டும் கொன்றிருக்கிறார்கள். இதனை அண்மையில் வாசிச்ச இணையக் கட்டுரை ஒன்றிலிருந்தே அறிய முடிகிறது. சிலவேளை இதனைக் கட்ட திருத்த வேண்டியிருக்கலாம். இப்படி நம் மவர்களிற கே குழப்பம் இருந்தால் சிங்களவர் பார்வையில் மங்கி, மங்கி மங்கலாகி நடுத்தே போய் விடாதா? கட்டாயமாக தமிழ் தரப்பும் ஒரு விடாதலைக் களஞ்சியம் ஒன்றைத் தயாரித்தே ஆக வேண்டும். அது புத்தக, இணைய, பத்திரிக்கை, துண்டு பிரசுர வடிவில்... என எந்த வழிகளிலும் கைக்கு கிடக்கக் கட்டியதாகவும் இருக்க வேண்டும். துல்லியமான இலக்கு மட்டுமில்லை துல்லிய வரலாற்றுப் புதிவுகளும் மக்கள் விடாதலைப் பெற அவசியமானவை. உலகம் சூட்டும் போர்க் குற்றவாளிகளை அறிவதற்கு மூதல் நிறைய குற்றவாளிகளை நாம் அறிந்திருக்க வேண்டியது அவசியமானது. துல்லியமாக அமிர்தலிங்கம், விக்கினேஸ் வரன் தலைவர்கள் சரேக்கிற தகவல்களைப் போல சரிப்பார்க்கவும் வேண்டும். அப்படிச் சன்னாலே இனப்பிரச்சனையையும் சிங்களவர்களும் வளையச் சப்பார்வகையிலும் பார்க்கத் தொடங்குவார்கள். தமிழருக்கு விடியலுக்கான நேரம் வரலாம்.

இலங்கை ஜனாதிபதிகள் போர்க் குற்றவாளிகளை மன்னித்து, மன்னித்து வளையவில் விட்டாலும் கட்ட சிங்கள மக்களே எப்படியும் தண்டித்தும் விடுவார்கள். ஆசைகள்

நிறைவறோதா?

நறேற்றுக் கபிட சந்திரமதியக் காவும வரப் போகிற சம்பளப் பணத்திலே குட்டி,குட்டித் திட்டங்கள் எல்லாம் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறாள்., " அடுத்த வருசம் இந்த நாட்டு அரசாங்கம் வழங்கிற முதியோர் சம்பளமும் சரேந்தால் கையில் பெரிய தொகை இருக்கும் ! .அதைச் செய்யப் போறேன் ,இதைச் செய்யப் போறேன்" என அவளின் மடித்தக்காவோடும் (என்னென்னவோ) கனக்க கததைத் தாளாம் .நறேற்று இரவம் ....கண்ணை ஓரையேடியாய் மடிபி விட்டாள் .சாந்தனுக்கு கண்ணீர் எட்டிப் பார்த்து.

"நாங்கள் என்னவோவெல்லாம் நினகைக்கிறோம் .பத்து வீ தம் தான் நடக்கின்றன.விடுதலையையும் ஆயிரம் வீ தமாக நினபைப்போம் .நபுறும் வீ தமாக நிறைவறேறும்லலவா".நீண்ட பெருமடிச்சுகளே வருகின்றன..வீ தியிலே,பஸ்ஸிலே,இலங்கை நிகழ்த்திய பயங்கரவாதம் என்கிற பம்மாத் துப் போரிலே எல்லாம் கொட்டிய கொத்துக்குண்டுகளிலே ,அமெரிக்கா ரகசியமாக விற்ற பனை செய்தவை,பகிரங்கமாகவே தரின்கிறன, ஆனால் , சாட்சிகளைக் கொண்டு வரவே முடியாது,எனவே அரங்கமும் ஏறாது, பெரிய நாட்களின் சண்டித்தனமும் ஒருபுறம் கிடக்க நடந்த பரேவலத்தாலும் மௌனமாக பெருகும் கண்ணீர் பராக்கிரம சமுத்திரத்தை விட பெரிதாகின்றது.....!

வாழ்வில் , ஆண் ,பெண்களாக கிடையில் ஓடும் அன்போட்டங்களைப் புரிதல் கபிட மோசமாக இருக்கின்றன .பத்து,பதினாறு தம் தமே தறேறும் என்ற நிலை .அந்த புரிதலை அதிகரிப்பதற்காகவே பாலயப் பிராய மணங்கள் அறிமுகமாயின என்கிறார்கள் .அதிலும் உண்மை இருக்கலாம் போலவே படுகின்றன .பலரின் வாழ்வுகளில் கழன்று விட்ட புரியாமலை தான் விலகல்களாகக் காரணம் .மனிதர் அனைவரும் சந்தோசமாக நல்லபடி வாழ் பிறந்தவர்கள் .ஆனால் , மனிதனின் ஒவ்வொரு விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளும்மே கொள்ளை,கொள்ளையான மனித உயிர்களை அறவடவை செய்வதாகவே இருக்கின்றன . 96 இல் அலைபேசியே வந்திருக்கவில்லை.இன்றைய வளர்ச்சியைப் பார்த்தால் எதிர்காலத்தில் மனித இனமே இருக்காது போல பயமுறுத்துகிறது.வறேற்றுக் கிரகத்தவர் வந்து ஒன்றும் நிகழ்த்தப் போவதில்லை,

இங்கிருக்கும் மனிதப்போலிகளே நிகழ்த்தி முடித்து விடுவார்கள் போல இருக்கிறது.ஆயிரம் புத்தர்கள் பிறந்தும் நிகழ்த்தாத அதிசயத்தையா இனிமலேமும் பிறக்கப் போற புத்தர் , நிகழ்த்தப் போகிறார் ?

சிங்கள அரசுகள் புத்திரின் பெயரால் தமிழர்களே அறவடவை செய்கிறதை நிறுத்தியபோக வணேட்டும் .புத்திரின் அகிம்ஸை,ஜேசுவின் ஒரு கன்னத்தில் அறந்தால் மறு கன்னத்தைக் காட்டல் எல்லாம் தமிழருக்கும் கபிட இடஞ்சலாக கருதுகிறார்கள்.எதிரி, புராணக் கதைகளில் வார அசுரன் ,சுரணாகவே இருக்கின்றான் .அவனின் பசிக்க நரர்களைக் கொடுக்க வணேட்டிய நிலையில் ..... என்ன வாழ்க்கையை நாம் வாழ்கிறோம் ?.

சந்திரமதியக் கா விசயத்திலும் சினிமாப் படங்களில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் ஒன்றும் சடூதியாக நடப்பெற்று விடவில்லை.அகதியாகி விட்ட (தமிழ்) மக்கள் எததைத் தான் பெரிதாய் எதிர் பார்த்தலாம் ?.

உலகநாட்கள் , 'ரேசீசம்' அரசியலமைப்பிலே கட்டமைக்கப் பட்டு விடுகின்றன என்பதை ஒப்புக் கொள்கின்றன.ஆனால் பகிரங்க விசாரணைக்கு எவ்வமைப்புகளும்மே தயார் இல்லலை.லிங்கன் ,ரபிடோ போன்ற தலைவர்களின் பிறப்பிற்காக உலகம் காத்திருக்கிறது.

அதிசயம் நிகழ்கிறதோ இல்லையோ மரணங்கள் மனததைப் பாதித்துக் கொண்டே இருக்கின்றன. சந்திரமதியக் காவின் உள் ஓலங்கள் சாந்தனின் காதில் கடைபது போலவதே இருந்தது. சாந்தனின் பிராயம் இப்ப மாறி விட்டது. புதியவர்களிடம் பயணங்கள் எனப் போய்க் கொண்டே இருக்கிறான். பாடசாலையைக் காலங்களில் ஒரு வகை நண்பர்கள். பிறகு அந்த பழைய கல்லூரி மாணவர்களாகப் போனவர்கள், பல்கலைக்கழகத்திற்குள் பாய்ந்து மாறுபட்ட நண்பர் வளமையம், தொழினுட்பக்கல்லூரி நட்பினர், அடூத்து இயக்கத் தோழர்கள்... எல்லா அமைப்புகளுடனும் புலம் பெயர்ந்து மணமான பின்பு முன்னைய மாதிரி வளமையமும் வர முடிவதில்லை.

சாந்தன் இப்படியே பயணித்தவன். இயக்கங்களில் பணிகள் சேர்ந்திருந்தாலும் கட்ட அவர்களின் அச்சமயம் உண்மையில்லே எண்ணி விடலாம் என்ற நிலையே இருந்தது. பணத்தையெவங்களின் கைகளில் ஆயுதங்களை ஏற்றியது ஏன்? ஒரு பொருந்தாத தோற்றத்தையே கொண்டிருக்கிறதே என்று சாந்தன் முன்னம் எல்லாம் யோசிக்கிறவன் மிக மோசமான சமூகங்களின் போதே அவர்களின் கைகளிலும் ஆயுதங்கள் ஏற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும். அங்கே எல்லாம் ஒரு விடூதலைப் போராட்டமும் இருந்தது தெரிகிறது.

இந்து சமயம், சவை சமயம் பற்றி புரிதலற்றே சின்ன வயதிலிருந்தே அவன் இருந்தவன். சவைத்தலை ஒரு பாடமாகவே படித்தான். விவகோனந்தரப் பரீட்சைகளில் தோற்றினான், தவிர ஓட்டுதல் இருக்கவில்லை.. கோயிற்ப்பங்களை, துண்களைப் பார்த்துக்கிறதில் அப்ப ஒரு ரசனை மட்டும் இருந்தது. மற்ற தோழர்களுக்கும் தான், அவ்வளவு தான்! இப்பத் தான் புனிதர் தனிநாயகம் அடிகளின் நலில் அவர் எழுதிய கட்டுரைகளை வாசித்த பிறகே இந்து சமயத்ததைப் பற்றிய ஒரு தடேல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மனதை ஆற்றுப்படுத்த மதமும் தவேயாய் இருக்கின்றது.

அதற்கு முன்பு அராலியிலும் மாற்றம் பற்றி வந்த ஒரு கிருஸ்தவப் போதகர் ஒருவர், தமிழ் இலக்கியம் பற்றியும், சவை சமயம் பற்றியும் சந்திக்கிற குறுகிய நேரத்தில் நிறைய பதேசி இருந்தார். என. சி. ஜி. ஈ. பதிக் கிற மட்டும். ஆச்சரியமாக இருந்தது. புதிதாக வந்த அவரை சேர்ச்சிறகு வாரவர்களிற்கு அவ்வளவாக பிபிக் காமல் இருந்தது. அங்கே இருந்த சேர்ச்சு கொன்சர்வடேட்டிப் போன்ற புரஸ்ட்டண்ட் பிரிவினர். கத்தோலிக் கர் தான் இப்படி பொதுவாகப் பசேறவர்கள். ஆனால், ஒருமுறை அவர் சாந்தனிடம் குறிப்பிட்டார் "எங்களிடையே பாடசாலையில் இந்து சமயம் பற்றிய பாடமும் இருக்கிறது. தமிழ் மொழி, இந்து சமய ஆய்வுக்கலைலாம் நிதி உதவி அளித்து ஆதரவமும் அளிக்கிறார்கள்" என்று கறினார்.

சாந்தனுக்கு நம்ப முடியாமல் இருந்தது. அச்சமயம் அவனுக்கு எச்சமயம் பற்றியும் நல்ல அபிப்பிராயம் இருந்ததில்லையே. ரஸ்ய நாவல்கள் வாசிக்கத் தொடங்கி இருந்த நேரம். அப்போதகர், எல்லா சமூகத்திலும் சேர்ச்சு இளைஞர்களைக் கட்டிப் சிலைவதால் அதிர்ப்தியுற்று அவரிடம் எதிராக சேர்ச்சும் அபிப்பிராயம் கொள்ளத் தொடங்கி இருந்தது. விரைவில், அவரையும் மாற்றி விட்டார்கள்.

இந்தியனாமியின் துவக்கு அவரின் இரு சகோதரிகளையும் கட்ட விட்டு வகை கவில்லை, சூட்டாக் கொண்டு விட்டது. அவர் அதை துணிச்சலாக ஊடகங்கள் வளியச் சொல்லிச் சொல்லி கவலைப்பட்டவர். அந்த நேரத்தில் அரசபடகளைப் பற்றியோ, கழகத்தைப் பற்றியோ எவரும் கதகைக் முடியாத மாதிரியே இந்தியனாமியைப் பற்றியும் கதகைக் முடியாதிருந்தது. அதை சேர்ச்சுக்குள்ளாலே களே விபட்டிருந்தான். சில்லாலபை பக்கப் போதகர் ஜெயசீலனிடம் விமலதாசன் என்ற இளைஞன், கிருஸ்தவ

வாலிபர் சங்கத்தின் உறுப்பினன் "பாதர் உரிமகைளிற்குப் போராடும் என்று தானே படைகள் கட்டுகிறது. தமிழர் பிரச்சனகைக்கு போராட வணேட்டியது அவசியம் அல்லவா?" என்று கட்டேடதுக்கு அவர் "ஓம்" என்று புதிலளித்து வாலிபர் சங்கத்திற்கு டாக அவனுக்கு நிதியுதவி கிடகைகவும் உதவியாய்யும் இருந்திருக்கிறார். லத்தின் அமரிக காப் போதகர்களும் இலங்கையிலும் இருக்கிறார்கள், ஆச்சரியமாய் இருக்கிறது.

இப்படி அவர்கள் நியாயத்தின் பால் நரே மயைக நிற்கிறது மயெ சிலிர்க்க வகைகின்றது. அவனுக்கு இந்து சமயம் பற்றிய ஆர்வத்தை ஏற்படுத்தியவர்களே கிருஸ்தவப் போதகராக இருக்கிறார்கள். கட்டே கமரணாக இல்லையா? புத்த சமயத் தலைவர்களால் ஏன் அப்படி அப்பழுக்கில் லாதவர்களாக, நரே மயைவர்களாக இருக்க முடியவில்லை?

பணிகள் ஆயுதம் தடுக்கவதையே இலங்கைப் படையினர் பெருவிரும்புடன் விரும்பி நிற்கின்றனர். போரின் போதே பணை சுகப்போகங்களும் அளவுக்கு மிஞ்சிக் கிடக்கின்றனவே. இவர்களிற்கு இலங்கையின் ஜனாதிபதிகளே சலுகை அளிக்கிறார்கள். ஏன்வடே, பணைகளுக்கெதிராக தமிழ் முட்கள் இருக்கின்றன. இங்கே, இப்ப, இருப்பதோ பெருமுட்கள். இதலெ லாமடே தட்டிக் கட்டே கப்பட வணேட்டாமா?

இந்தியனாமி சூட்டதுக்கும் விசாரணையையும் இல்லை. இலங்கைப் படையினருக்கும் எதிராகவும் விசாரணைகள் இல்லை, குற்றைத் தட்டித் தண்டனைக் கட்ட இல்லை. இப்படிப்பட்ட நாட்டில். களை எட்க்காமல் எந்தப் பயிரும் நன்கு வளர வாய்ப்பு யேயில்லை. தமிழருக்கு எல்லா விசயங்களிலும் இரண்டு, இரண்டு மடங்குச் சமகைகள்.

இந்த நிலை என்று தான் மாறும்? நல்ல தலைவர்கள், நரே மயைவர்களாகப் பிறக்கவே மாட்டார்கள்? இனிமலேமும், புத்தர், ஜசே பிறந்து பிரயோசனம் இல்லை. அதற்கு மலேயே யாரும் பிறந்தால் தான் அமதை, சமாதானம் எல்லாம். காந்தி "மன்னிப்பணை" என்று அழைத்திச் சொன்ன குற்றவாளிகள் எல்லாரும் இலங்கையில் மன்னிக் கப்படவார்கள். மனூநீ தீ தவறிய ஜனாதிபதிகள் தமிழர்களதை தடுக்கில் போடவதற்காகவே தடுக்குத் தண்டனையை அமலாக்கவும் துடிக் கிறார்கள். இலங்கை இனவாதத்தின் கீழ், படையினரின் சப்பாததுக்களின் கீழ் வாழ்நிற்பந்திக் கப்படும் அபிமை வாழ்வை எத்தனை அமரிக் க ஜனாதிபதிகளான ஆபிரகாம் லிங்கன்கள் வந்தாலும் ஒழித்து விட முடியாத போலவே இருக்கின்றது. அங்கே லிங்கன்கள் அரசியமபையில் ஊன்றி விட்டார். இருந்தாலும் வீதிகளில் கறுப்பர்களதை படையினர் கொண்டு விட்டது தப்பித்துக் கொள்கிறார்கள். இங்கே அரசியமபையில் இருக்கிற பதின் மூன்றாம் திருத்தச் சட்டம் நிறையவேத் தத்தளிக் கின்றது. அங்கே, படதை தரப்புக்கு மட்டும் மானநீ திமன்ற முறகைளை ஒழித்து விட்டாலே ஒருவளை நரோகி விடும் போலத் தோற்றமளிக்கிறது. இங்கே நரோகவே முடியாத தோற்றம். என்ன நாடும் இது, என்ன அரசியல் வாதிகள் இவர்கள்? இந்த சிந்தனை ஏன் ஏற்படுகிறது.. அது ஒரு மயக்கம் தான். எதுவும் நரோகி விடாது. விட்டாலும் மறுபடியும் நடக்கும் தான்!. ஆனால், "என்னாடும் என்ற பெருமிதம் ஏற்பட வணேட்டும்", ஏற்படாமல் எம் நாடும் சீ ரழிந்து கீழே, கீழே போய்க் கொண்டிருக்கிறது. எம் நாட்டகைக் குறித்து பெருமிதமே கொள்ள முடியாதா? இலங்கையில் ஒரு புரட்சி நடக்காமல் மாற்றத்தை எதிர்பார்க்கவே முடியாதா? மனச்சாட்சி இழந்த மனிதர்கள், மனச்சாட்சி இழந்த உலகம்... மதுலில் பாலஸ்தீனர்கள் சமாதானம் பெற வணேட்டும். அதை நரோகிக் கவனத்ததைப் பதிப்போம். அடுத்தவனின் உரிமகைளிற்குப் போராடாமல் சூதந்திரம் எமக்கும் இல்லை. எவருக்கும் இல்லை. வாழ்வும் இல்லை! சமயசமிக் கத்தில், வறே சாந்தன் தலைமறை விதிகளாலும்

மௌனமாக மன அழுத்தத்திற்குள்ளாகியே வருகிறான் .

.மஃத்தக்கா தோலபேசியில் கதகைக்கிற போது ஒன்றைக் குறிப்பிட்டாள்
 "சந்திராவும் ,நானும் ஓரே நேரத்தில் பிறக்கிறதுக்கு இருந்தோம் .சந்திரா தான் பிறப்பாளன்
 என எதிர் பார்த்திருக்க நான் பிறந்து விட்டனே .அம்மாட சினகேகிதி தங்கச்சி, சின்னம்மா
 , "அக்கா, இவளாக குதசைச்சு சட்டகைகளை எடுத்து இவளாக குப்போடு" எனக்
 கொடுத்து விட்டாராம் . அதே சட்டகைகளை பத்து நாள் தள்ளிப் பிறந்த சந்திராவும்
 பிறகு போட்டாள் "என்று அம்மா சொல்லிச் சிரிப்பாராம்" என்று நனவில் தோய்ந்து
 அழுகையில் பசினாள் .

அவனுடைய மகள் குறந்த வயதிலே இறந்த போது எழுந்த வாய் விட்டு அழ முடியாத
 நிலையே இன்றும் தொடர்கிறது .சுதந்திர நாடாக இருந்தால் மட்டும் போதாது
 சுதந்திரவெளிகளும் வண்பியிருக்கின்றது .மியட்சியம் ,கோவில்கள் அமைக்கிற
 மாதிரி, தியான மண்டபம் அமைக்கிற மாதிரி, வாய் விட்டழுவும் மண்டபங்கள் தனியாக எழ
 வண்பும் . தனிப்பட்டம் அழுது ஓய்ந்தால் தான் உள்ளே உள்ள அழுகை எல்லாம்
 வற்றித்தீரும் .

இனப்பிரச்சனையைப் போல தீராத எதையும் உள்ளயே வதைத்திருப்பதால் வாழ்வில்
 துயக்கக் கட்டிய சந்தோசங்களையும் துயக்க முடியாமல் போய் விடுகின்றன . யாராவது
 தீர்க்க முன் வர மாட்டார்களா? இப்படியே இருந்தால் இந்த வாழ்வில் யாருக்குத் தான்
 கடவுள் நம்பிக்கை வரும்? இந்த அடிமையாழ்வில் காசுக்காய் படித்து, காசைப்
 பரெக குவதற் காக வலையில் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறோம் தவிர நிம்மதியதை
 தடே, அலையை வண்பி இருப்பது .....என்ன , விதியோ ?

சந்திரமதியக்கா நீ யாவது அமைதி அடைய ஏற்கனவே உன்னகைக் குறித்து கரிசனகைகளுடன்
 கணிசமான உறவுகள் அங்கே காத்திருக்கிறார்கள் .என் மகளும் கட்ட உன் வரவைப்
 பார்த்தே நிற்கிறாள் .சென்று அமைதி அடையாக்க!

"சாந்தன் நிராதரவாய் நின்று தனக்குள்ளே புலம்பிக் கொண்டிருந்தான் .

balamuraly@sympatico.ca